



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Universitätsbibliothek Paderborn**

### **Isagoge Ad Amorem Divinvm**

**Pennequin, Pierre**

**Antverpiae, 1661**

23. De Deo Vno & Trino amoris objecto & exemplari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

paretur, ubi conjux, ubi filij, ubi familia. Quid ago? inquis, quod co? quod migrabo? Suscipe divitem spiritum Dei, dilataberis, non angustaberis: dices hospiti tuo: Dilatasti gressus meos subtus me; quando hic non eras, angustias patiebar; implesti cellam meam, non me exclusisti, sed angustiam meam.

6.  
Confer-  
vna. La. ejus  
gratia.

4. Conservandus est Spiritus sanctus & omnino in corde nostro retinendus. Quomodo id fiet? Si nimirum ab illo te regi linas, ei que voluntatis tue fræna committas; si dicas cum Sponsa in Canticis: *Dilectus meus mihi, & ego illi.* Quasi diceret: Ille Spiritus sanctus, qui totus amor est, totus charitas, venit ad me, & intendit mihi, ut bene mihi sit ab ejus gratiâ, & præsentia; ego vicissim intendo, ut in omnibus illi morem geram; ille salutem meam, ego ejus voluntati: ille mihi, & non alteri (immundo scilicet) quia una sum columba ejus, ego illi & non alteri; nec enim audire volo vocem alienorum. Vocatur à Regio Propheta spiritus rectus; obliquas igitur intentiones, & curvos in terram affectus fuge, si illi placere exoptas. Vocatur Sanctus; noli igitur locum contaminare, in quo sedem figit, quod est cor tuum: columba est, quæ tætere fugatur. Vocatur Spiritus principalis, dominari vult, & alium

præponi sibi non patitur. Regit, inquit S. Cyprianus, componit, consummat, & perficit quas inhabitat mentes, & corda quæ possidet, nec errare patitur, nec corrumpi, nec vinci, quos possederit, quos gladio potentissimæ virtutis accinxerit. Vides hoc in sancta Theodosia octodecim annorum virgine, quæ cum visitaret Martyres in carcere, & pro se eorum preces rogaret, illis orantibus audita est vox de cælo: Ego illam oleo athletæ unguo, & spiritu meo confirmo, ad cruciamenta omnia vincenda. Capta ab Urbano Præsidente, dum cruciatur: Exurge, inquit, Urbane, nullo de parato mihi prandio, ferculo me fraudes; excruciatâ, in mare projecta, leonibus objecta, tandem decollata, & tum visa columba auri splendore pulchrior cælum conscendere, scilicet tota S. Spiritus fuerat habitaculum.

CONSID. XXIII.

*De Deo Vno & Trino amoris objecto & exemplari.*

Christi Victoris & Triumphatoris consideratio ad corda nostra sursum amoris pennis elevanda; Spiritus sancti deinde, qui Amor est, & per quem charitas in corda hominum diffusa est.

Eccc 1 cor-

contemplatio, ad eadem in nobis amoris incendia instauranda valere plurimum. Nunc ad ipsum totius amoris fontem Deum Unū & Trinum, fide simul & amandi desiderio faciem præferentibus propius accedamus.

I. Itaque servandum quod Gregorius Nazianzenus nos monet: Ego, inquit, in his quæ omnem elocutionem humanam superant, nihil curiosè scrutor, ne mihi accidat, quod visui, dum in radios solares dirigitur: quantò enim quis plus & diligentius videre voluerit, tantò magis sensu læditur: & dum illum intimè cernere & perfectè cognoscere desiderat, etiam illo, quod percipere poterat, ob sensum nimiam luce hebetatum, privatur. Ab hac curiosa scrutatione nos alià comparatione deterret Spiritus sanctus: Sicut qui mel multum comedit, non est ei bonum: sic qui scrutator est majestatis, opprimitur à gloria. Si de modo dicendi, quo sacra Scriptura contextitur, dicat S. Augustinus, quamvis omnibus sit accessibilis, paucissimis tamen esse penetrabilem, quid de supremo earum objecto, qui Deus est, censendum?

2. Procedendum ergo lumine fidei, quod accenditur nobis per ipsius increati luminis revelationem in Scripturis sacris, & cum S. Ambrosio dicendum: Ego te,

Pater æterne, Filiumque tuum, & Spiritum sanctum incircumscriptum, inæstimabilem, inenarrabilemque legi frequenter, credo libenter, & ideo æstimare non possum; ut examinare te possim! vel potiùs relicto examine, & solâ fide credendo, ut te amare super omnia valeam. Monet quidem Spiritus sanctus: Altiora te ne quæsieris: jubet tamen altiora te, Deum nempe: Unum & Trinum amare, cum dicit: *Diliges Deum tuum ex toto corde tuo, ex tota anima tua.* Credimus homini rustico, viro bono & rusticationis perito, de villæ alicujus pretio, & soli bonitate ac fertilitate judicium ferenti, & sententiâ ejus nisi, villam emimus, pretium solvimus, illamque nostram facimus; & Deum de naturæ suæ præstantiâ & amabilitate in Scripturis sacris multa dicentem, nosque ad amorem sui invitantem, an non multò magis audiendum censebimus? Scriptura sacra, & creaturæ ad hoc sunt, inquit S. Augustinus, ut ipse quæretur, ipse diligatur, qui hanc creavit, & illam inspiravit; quin & de totius Scripturæ sacræ scientia alicubi loquens: Hæc, inquit, scientia nihil præcipit nisi charitatem; nihil culpât nisi cupiditatem: quidquid ergo ad hoc pertinet, proprium ejus est; quidquid autem ad hoc non pertinet, fictum esse cognoscas.

Quod

I.  
Circa Deum  
ne sis curiosus  
scrutator,

Præv. 25.

Epist. ad  
Volusianum.

2.  
Deus est  
qui est.  
Ipsa. 101.

Quod si Scripturæ sacræ locum, & sententiam aliquam à me quæris, quæ omnium maximè ad excitandos in cordibus nostris amoris ignes facere mihi videatur; ex multis unum seligam, quæ ad gustum meum facit; illa est, quæ Deus dicit Moysi: *Ego sum, qui sum.* quam expendens S. Augustinus, ait: Hoc est nomen tuum, hoc est totum quod vocaris; non est tibi nomen ipsum esse, nisi quidquid est aliud, tibi comparatum inveniretur non esse verè. Hinc est quod S. Ambrosius ibi suprà dicat, fieri injuriam Deo dum rebus creatis comparatur, etsi preferatur: Ego te, Pater, si majorem omnibus dixero, injuriosè te tuis operibus comparavi.

3.  
Quomodo  
provo-  
cet amo-  
rem no-  
strum.

2. Deus amando infinitò se ipsum, exemplo suo quàm maximè ad omnem amorem in se solo collocandum nos provocat: ipse suam infinitam essentiam vi intelligendi infinita à se indistincta comprehendit, ad hujusmodi comprehensionem nos non invitat, quam beatis spiritibus quantumcumque sublimibus negatam scimus: imò cum ad illum propius cognoscendum accedimus, videtur tenebras ponere latibulum suum, verumque esse experimur quod dicit Clemens Alexandrinus: Deus res quædam est, captu ac venatu difficilis, semper re-

cedens, & à persequente procul se semovens: at verò, ut ametur, suo illo infinito quo se amat amore nobis præt, & ut aquila ad volandum pullos suos, ita nos ad amandum, cum ipse totus sit charitas, mirum in modum appropinquantes allicit, & sibi adherentes artissimis vinculis ligat. Hoc advertens S. Augustinus, exclamat ille: O æterna Veritas, vera charitas, & chara æternitas! ad te suspiro die ac nocte. Suspirat, & istis suspiriis obtinet quod quærit, evadit cor ejus admirabile divini amoris domicilium, ac post mortem ab incorruptione servandum Angelo traditur. Sigiberto deinde Episcopo Lugdunensi post longas preces ad impetrandum aliquid reliquiarum sancti Augustini ad Deum fufas pyxide crystallinâ auro gemmisque distinctâ inclusum ab eodem tutelari Angelo donatur, ac dum in hymno *Te Deum* in gratiarum actionem decantatur, ad illa verba *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, palpitate & exaltare conspicitur Deo ad tanti viri celebrem in amore sancto memoriam hominum animis imprimendam, in corde ejus post quinque amplius annorum centurias tam admiranda amoris divini argumenta manifestante, Dum ille viveret à Trinitatis comprehendendo mysterio à puero cocleari totum mare in exiguâ

E e e 3. fossam

fossam exhaurire satagenti deterretur; non verò ad illa infinitæ charitatis divinæ, quàm proximè poterat, accessione, à qua tantòs amoris ignes concepit, repellitur.

4.  
Etiam ut  
Trinus.

Non tantùm Deus Unus, sed & Trinus nobis luculentum amoris exemplum præbet. Amat Pater Filium, amat & Filius Patrem: & Spiritus sanctus amor est, à Patre Filioq; mutuâ sui dilectione productus; amant se Spiritu sancto, qui propterea nexus ac vinculum Patris & Filij appellatur: arctissimum vinculum, & quò arctius, eò suavius, & deliciofius,

P. Alvarez  
de Paz l. 3.  
3. p. decada  
10. Cap.  
89.

quod Patrem & Filium non in unam tantùm voluntatem, sed in unam quoque naturam & Deitatem devincit, vinculum indissolubile, quod nulla discordia, nulla mors unquam divellet. Ad simile quidpiam per Spiritus sancti gratiam aspirare possumus; cum enim Spiritus sanctus sit Charitas increata, & omnis charitatis initium, primus amor, & sancti magister amoris, ejus motu instinctuq; ad amorem nostrum augendum niti ferriq; meritò possumus, & hoc sanctissimum inter Patrem & Filium charitatis vinculum, quantum potest humana mortalitas ejus auxilio imitari.

5.  
Etiam in  
operatio-  
nes ad ex-  
tra.

Jam si amorem totius Trinitatis ad extra conspicis, quàm excellentia per omnes res creatas exempla reperies! Verè dixit Ger-

son Deum optimum, unam omnibus vocem quodammodo indidisse, Amo. Quid verò mirabilius, quàm Patrem ita mundum imundum, ingratumq; dilexisse, ut Filium suum daret: ita verò Filium in amando tam perfido ac perduelli inimico cum Patre concurrisse, & mortem acceptasse, & Spiritum sanctum cum duabus personis in tanti amoris contestationem conspirasse. Verè dictum à Joanne, *Deus charitas est*: verè dictum à Nazianzeno: Si quaeratur quid sit Deus, Charitas est, eumq; ait hoc nomine maxime delectari: delectemur & nos, & charitatis erga ipsum & proximum viscera induamus.

#### CONSID, XXIV.

##### *De beneficiis Dei, quibus ad ejus amorem allicimur.*

6.  
Quomo-  
do ama-  
tur Deus  
ob benefi-  
cia.

Epif.

**H**Amoris est beneficentia; sed si non amares, nisi illa præcederet, Deum non amares, sed quod ab illo in tuum commodum redundat boni: talis est canum in Dominos amor, talis infantulorum in nutrices, talis parasitorum in beneficos & lautos ad mensam invitatores: si beneficiis bene uti vis, ibi amorem tuum ne siste, sed ad ipsum unde fluunt mentem attolle, & ex illis quàm